

Prolog

Visste du at man kan se universet i en vanddråpe? At alle livets hemmeligheter befinner seg i et lite gram av molekyler i flytende form? Og hvis man ser godt etter, hvis man ser virkelig godt etter, så kan man se alt.

Man kan se stjernenes uendelige dans i det sorte intet, se et nyfødt barn som gråter, en blomst som endelig har fått motet til å komme ut av frøet sitt etter en lang og kald vinter. En kan til og med se alle begivenhetene som skjer fra når en humle slår med vingene, til to mennesker ser hverandre i øynene og at de vet at denne personen vil de dele resten av livet med. Alt dette ser jeg, og det skremmer meg.

Kapittel 1

Det som startet som et lett skydekke, var blitt til store tunge skyer som ikke lenger kunne holde på sin egen vekt. Små dråper begynte å samle seg og gjorde seg klare til det som skulle komme. Hvis en dråpe kunne tenke, ville en av dråpene lengtet etter det store fallet som kom, da denne dråpen vokste seg stor nok til å slippe taket på plassen blant skyene. Og hadde den hatt minner, ville den husket at den nå nok en gang var på vei inn i den evige livgivende sirkelen.

Vel ut av skyene, ville dråpen, om den hadde hatt en vilje og en kunstnerisk sans, begynt sin dans med vinden ned mot en verden som trengte den. Når verdenen under nærmet seg, åpenbarte det seg åser, skoger, noen spredte hus og en samling av hus ved skogkanten, åkre hvor innhøstingen allerede var over, og en elv som rant gjennom det hele. Dette ville dråpen sett hvis den i det hele tatt kunne se noe som helst. Og hadde dråpen til og med hatt følelser, ville den følt at den hadde landet på en hatt, og at noe som ville minne om en lettelse ville bredt seg over den, i det den rant ned hattebremmen. Etter alt dette, hvis den kunne høre hva som skjedde nå, ville stolthet ha kommet, for nå applauderte himmelen med en tordnende applaus, og alle dens brødre og søstre var på vei ned for å gratulere den.

Man kan vel si at eieren av hatten ikke delte den samme gleden som den lille dråpen ville hatt. For det kom en flom av skjellsord opp fra under hatten. Ikke fordi han hadde en personlig misnøye mot akkurat denne dråpen. Det var vel heller at han mislikte tanken på mengden av dråper som kom til å følge denne ene. Han tok et godt tak i sekken sin og satte i gang å løpe mot en gruppe med hus, som han så et godt stykke unna.

Denne gruppen med hus var ikke akkurat noe man ville kalle en landsby, men det var akkurat stort nok til å være så nærme som det går an, og alt for stort til at det kunne være ingensteds. Man kan si at det var et sted hvor størrelsen ikke er avhengig av hvor mange folk det var der, men heller et sted hvor størrelsen var avhengig av personene som bodde der. For på akkurat denne tidlige kvelden, var denne samlingen av hus så stor som en by. Dette var en kveld hvor det var absolutt ingen grunn til å ikke feire. Kornet var samlet inn og regnet på vei. Alle var samlet i det lokale vertshuset hvor langbordet var blitt dekket med ferskt brød laget av det nyhøstede kornet. Den feitesten grisen som kunne skaffes var blitt grillet hel, og hadde nå blitt pyntet med noe så simpelt som et eple i munnen. Det var også stekt fisk som noen av barna hadde fisket fra elva. Ikke minst var det overflod av drikke:

honingvin, øl, cider, og saft laget av diverse bær. Barna måtte pent og pyntelig holde seg til saften, ikke det at det ikke var noen av barna som snek til seg en slurk av det ene og det andre, mens de voksne var opptatt med å fortelle skrøner om nabokona, eller om bjørnen de vistnok en gang i ungdommen hadde slått ned med bare nevene. For like mye som de voksne har barna grunn til å feire. De voksne feirer at også i år får de mat på bordet, mens barna feirer at det er et helt år til neste gang behøver å hjelpe til på åkrene i solsteika.

Det var ikke før regnet endelig kom over dette lille samfunnet, og vannet hamret i taket at alle jublet i kor, skålte nok en gang og startet å synge på en sang de alle kunne forlengs og bakslengs. En sang om fjerne år og en lovende framtid for både folk og fe, med en improvisert sarkastisk undertone hver gang konger og rike menn fant seg til å komme fram med sine bragder i kriger eller oppdagelsesferder. Alle sang med full hals helt til alle var så såre at de måtte skåle en gang til før de startet på maten igjen.

Utenfor hadde en hatteeier, som ikke lenger hadde noe som strengt talt kunne kalles tørt, endelig kommet seg til husene. Det som møtte han der var mørke. Regnet fosset ned og gjorde det å se normalt umulig, og trærne som ruvet over de lave bygningene blokket ut det lille som var igjen av lys. Det var ikke før han hadde rukket å banke på dørene til tre mørke hus, at han så en liten antydning til lys komme fra en bygning helt innerst blant de andre husene. Han løpte på veien, som regnet hadde gjort om til gjørme, i retning lyset. Å løpe ville ikke gjøre saken noe bedre, han var allerede våt til marg og bein, men tanken på at det kunne være varme i huset han hadde foran seg, gjorde at han ignorerte gjørmen som sev inn i skoene hans og sprutet oppover beina. Han nådde døren og banket på. Ingenting. Han visste folk var der inne, han hørte jo tross alt støyen fra feirende mennesker, men det er ingen som åpnet. Vinden ulte i tretoppene, regnet danset på takene og inne var festen i full gang. Det var så mye lyd at det ikke var vits i å prøve igjen. Så han bestemte seg for å gå rett inn. Beklage seg kunne han gjøre senere. Med kalde, skjelvende hender strakte han seg mot håndtaket på døren.

Idet han åpnet døren kom et kraftig vindkast som tok tak i døren og rev den opp. Dette førte til at han ble dratt med døren inn, og en stakkar, som stod litt for nærme døren i øyeblikket den for opp, ble slått over ende. Den gjennomvåte mannen snublet forskrekket inn med sekken etter seg, og landet i et virvar av stoler og mennesker som begynte å hyle og trekke seg unna ham. Så ble alt stille. To menn kom bort til mannen og løftet ham opp. Når han igjen var vel oppe i loddrett stilling, var alle øynene i rommet festet på ham. Og det var litt av et syn de hadde foran seg. Her var en dryppende våt mann i trettiårene, holdt opp av to karer, med hatt ned over ansiktet, og gjørme opp etter beina. Han vippet opp hatten med hodet for å se seg om og møtte øynene til tilskuerne sine. Han prøvde seg på noe som kunne minne om et unnskyldende smil. «Eh. H-hei.»

Det som hendte nå skjedde så brått, og så raskt i rekkefølge at han ikke hadde fått med seg hva som hadde hendt før han endelig satt foran et ildsted med et krus med varmt øl mellom hendene. Alle hadde begynt å stormle. De hadde tatt av sekken og jakken hans, erstattet dem med et pledd og ført ham bort til ildstedet i et hjørne av rommet, hvor de satte fram en stol. Og da han hadde blitt nærmest dyttet ned i stolen, hadde en ganske brystfager kvinne kommet bort til han og gitt han ølkruset.

Med drikken skjelvende i hendene prøvde han nå, i et klønete forsøk, å få av seg skoene. Han gav fort opp dette eksperimentet, og bestemte seg for å drikke opp før han i det

hele tatt gjorde noe annet. Varmen fra kruset fløt inn i hendene og videre opp armene hans. Dette stanset noe av skjelvingen, og resten forsvant da han tok en stor slurk av ølet. Den var bitter, men også ganske søt. Han mistenkte at de hadde puttet noen klumper med honning i for at effekten av brygget skulle gå raskere gjennom kroppen. Da væsken nådde magen, lente han seg tilbake for å kjenne på den behagelige kriblingen som etter en stund startet å spre seg ut til de kalde lemmene hans.

Bak ham hadde de startet å synge. På grunn av uværet som veltet over byggingen, hørte han ikke hva de sang, melodien kjente han derimot igjen. Han hadde sunget den sangen selv på fester slik som denne. En uendelighet siden tenkte han. Flammene i ildstedet danset i øynene hans, og han hadde tatt seg selv i å nynne med på et gammelt minne, som for lengst var blitt lagt i lenker og kastet inn i et dypt mørke.

Han skulle til å ta seg en slurk til da lyden, av noe han kjente igjen med hvert fiber i kroppen, hadde nådd ham gjennom bråket fra uværet og de festglade menneskene. Dette var lyden han selv som døv kunne hørt. En melodi av noe som var en del av ham. Pokker heller, den var *ham*. Med rasende hurtighet hev han fra seg kruset, reiste og snudde seg. Pleddet kastet seg av ham i den brå bevegelsen. Og ganske riktig. Der sto en gutt ved siden av sekken hans. Blåsende på en fløyte hadde mellom hendene. *Hans* fløyte. På tross av stormen utenfor, var alt blitt stille. Alle i lokalet var nå klar over hva som skjedde og fulgte nøye med. Surklende sko kunne ikke stoppe ham nå. Hvorfor stoppet de ham ikke? Skjønte de ikke hva som kom til å skje? Men ikke noe kunne stanse ham nå. Med et vilt blick tok han lange raske steg mot gutten, som så forskrekket opp på mannen. Han sto over gutten, brystet pumpet, øynene store, munnen stram som en felestreng. Ingen rørte seg.

Utrykket til gutten skiftet. I stedet for å være et ansikt fylt med frykt, var det blitt et ansikt som var i dyp konsentrasjon. Dyprødt raseri flommet gjennom mannen og han hadde reist hånden for å slå. Han ville gjort det, uten å nøle. Men nå var det akkurat det han gjorde. Han nølte. Hvorfor? Han senket armen. Hvorfor gjorde han det? Det blinde raseriet som hadde overtatt hver tomme i kroppen hans, rant ut av ham slik som ølet i kruset han kastet fra seg. Var det ølet som gjorde dette? Til slutt var han blitt helt avslappet, en kunne til og med gått så langt som å si at han hadde følt glede. Til tross for at denne gutten hadde gjort den største urett mot ham, så smilte han.

«Hva heter du, gutt?»

«Tait. Jeg er ni og et halvt!» Et smil hadde erstattet det konsentrerte blikket. Men selv om gutten ikke manglet energi, så han sliten ut.

Mannen måtte le litt. Hva gikk det av han? Hva hadde de hatt i ølet? «Hverken mer eller mindre. Jeg heter Kawley.» Tait hadde rakt fram den ene hånden. Den andre tviholdt fremdeles på fløyten. Kawley bøyde seg ned og gjengjeldte gesten. Alle i rommet smilte og så på hverandre som om de allerede hadde visst at dette ville hende.

«Du Tait, du vet at det ikke er pent gjort å ta andres ting uten å spørre?» Kawley nikket mot fløyten.

«Jeg ha'kke tatt no'! Jeg skulle bare prøve.» Han prøvde å skjule fløyten bak ryggen.

«Det er heller ikke snilt å prøve andres ting uten lov. Hvis du hadde spurt meg først, ville jeg kanskje ha vist deg hvordan man spiller på den.»

Øynene til gutten ble store. Kawley merket seg at de hadde den samme lyse brunfargen som fløyten. Tait så på fløyten og tilbake på Kawley. «Kan du vise meg?» Han

holdt fram fløyten. Kawley hadde tatt imot fløyten ytterst forsiktig. Han reiste seg opp og gikk noen skritt tilbake. Hånden hans kjærtegnede det klumpete instrumentet som for å føle etter skader i treet, noe han visste var tåpelig. Han hadde aldri vært redd for at den skulle bli skadet. Det var heller at absolutt ingen andre enn han fikk lov til å røre den. Dette instrumentet var grunnen til at han fremdeles holdt ut disse reisene. Han plasserte fingrene der de hørte hjemme, la munnstykket på leppene, og lukket øynene.

Om det samlede publikum ikke hadde vært stille før han spilte, så så var de det nå. Det som skjedde skapte en så stor forbløffelse i rommet at det kunne minne om frykt. Tonene fra instrumentet var klare og hørbare selv i støyen fra regnet, og det var som de hang igjen i luften for å være sikker på at de ble hørt. De fikk en til å huske tilbake til den gangen man var lykkeligst i livet. Men det som vekket mest oppmerksomhet var det som skjedde foran fløytespilleren. Rett foran øynene deres dukket det opp figurer. Ut av løse luften, dukket det opp røyk. Ikke som røyk fra en åpen flamme, som bare fløt fritt og forduftet. Nei, denne røyken fulgte rytmen til musikken. Den danset med melodien og skiftet farger. Rød, blå, grønn og gul. I stedet for å gradvis bli tynnere, ble røyken tykkere. Etter hvert hadde røyken blitt så tykk at den materialiserte og formet seg til figurer.

En mann og en kvinne hang midt i luften og danset. De smilte mot hverandre. Alle som så på kunne føle hvor lykkelige de var over å være der i hendene på hverandre. Ikke bare som en følelse, de delte dette øyeblikket fullt og helt. Mer røyk formet seg og en liten gutt på Tait's alder, dukket opp løpende mot det dansende paret. Mannen hadde da tatt imot gutten og hevet ham i været mens de spant rundt. Man kunne ikke høre dem, men gleden og latteren fra dem begge var der, og svøpte over tilskuerne. Mannen satte gutten ned og tok den ene hånden, og kvinnen gikk bort til dem for å holde den andre. Melodien skiftet, og ble roligere. Mer røyk.

De gikk gjennom en eng av høyt gress. Vinden vandret gjennom gresset og lekte med håret til kvinnen, varsomt og stille. De gikk mot et stort frodig tre der ute på engen, og under skyggen, satte de seg ned med gutten mellom seg og holdt rundt hverandre. Et sukk bredte seg gjennom lokalet idet fløytespilleren avsluttet melodien sin, og figurene sakte men sikkert forsvant ut i intet.